

Arrest

nr. 313 634 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. MERCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 mei 2006, in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote, een verblijfs-aanvraag in. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister op 9 mei 2006 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 13 juni 2006 scheidt verzoeker uit de echt.

1.3. Verzoeker dient op 19 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 september 2011 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde staats-secretaris deze aanvraag ongegrond.

1.4. Op 24 januari 2011 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen schuldig bevonden aan poging tot misdad, dit is diefstal met geweld of bedreiging en veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 maanden, behalve de voorhechtenis.

1.5. Op 29 maart 2011 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen schuldig bevonden aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, weerspanning tegenover politieagenten en inbreuken op de wapenwet en veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

1.6. Op 20 februari 2013 wordt verzoeker door het hof van beroep van Antwerpen schuldig bevonden aan verkrachting met geweld van een 13-jarig meisje en feiten van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op ditzelfde meisje en haar 11-jarige broertje. Hij wordt veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar.

1.7. Op 21 juni 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor 10 jaar. Deze beslissingen worden verzoeker op 22 juni 2018 ter kennis gebracht. Verzoeker gaat hiertegen niet in beroep.

1.8. Op 4 februari 2019 dient verzoeker, nog steeds verblijvend in het gesloten centrum, per volmacht een aanvraag in voor een verblijfskaart als vader van zijn Belgische minderjarige kinderen Y.A., geboren in 2012, en Ya.A., geboren in 2016. Op dezelfde dag weigert de gemachtigde van de destijds bevoegde minister deze aanvraag in aanmerking te nemen. Bij arrest van 9 juli 2019 met nr. 223 811 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.9. Op 27 oktober 2020 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart, ditmaal als vader van zijn Belgisch minderjarige kind A.A., geboren in 2019. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 26 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 2 september 2021 met nr. 260 002 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.10. Op 25 augustus 2023 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart, opnieuw in zijn hoedanigheid van vader van zijn Belgisch minderjarige kind A.A., geboren in 2019. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 4 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.08.2023 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [E.H.M.A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

ALIASSEN:

[A.,E.H.M.A.], geboren op [...], onderdaan van Marokko;

[A.,E.H.], geboren op [...], onderdaan van Marokko;

[A.,E.H.M.], geboren op [...], onderdaan van Marokko;

[A.,H.], geboren op [...], onderdaan van Marokko;

[E.H.,A.], geboren op [...], onderdaan van Marokko.

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van zijn minderjarige Belgische dochter [A.A.] ([...]).

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09.08.2016). Daartoe dient enerzijds in overweging genomen te worden of betrokkene al dan niet een inreisverbod heeft en dus recht op binnenkomst, anderzijds dient ook de

afhankelijkheidsrelatie die hij heeft tegenover de referentie-persoon (of omgekeerd) in overweging te worden genomen.

Vooreerst blijkt dus uit het dossier dat mijnheer het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 10 jaar genomen op 21.06.2018 naar aanleiding van feiten van openbare orde (betekend aan betrokkene op 22.06.2018). Dit inreisverbod is nog steeds van kracht, gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven (in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80). Bovendien is het inreisverbod van kracht, ook al heeft betrokkene het Schengengrondgebied niet verlaten (arrest nr. 247.421 van 17 april 2020 van de RVS).

Op het moment dat het inreisverbod werd genomen was betrokkene reeds vader van twee kinderen, de genaamde [A.,Y.] (RR: [...]) en [A.Ya.] (RR: [...]). Na zijn vrijlating in 2018 werd er nog vier kinderen geboren [A.A.] (RR: [...]), [A.Ai.] (RR: [...]), [A.S.] (RR: [...]) en [A.M.] (RR: [...]). Betrokkene diende reeds eerder aanvragen gezinshereniging in, meer bepaald op 04.02.2019 en 27.10.2020. Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging van 04.02.2019 werd niet in overweging genomen op diezelfde dag wegens het inreisverbod. Betrokkene diende tegen deze 'niet in aanmerkingname' beroep in, maar het beroep werd verworpen door de RvV bij arrest nr. 223.811 van 09.07.2019. De aanvraag dd. 27.10.2020 werd geweigerd middels bijlage 20, eveneens omwille van het inreisverbod. Ook tegen deze beslissing ging betrokkene in beroep, hetwelke eveneens werd verworpen door de RvV op 02.09.2021 bij arrest 260 000. Het inreisverbod werd bij het opleggen in 2018 als maatregel evenredig geacht, ondanks dat betrokkene reeds vader was. Er werd toen een afweging gemaakt van de gezinsbelangen van betrokkene en het belang van het kind en het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een nieuwe aanvraag gezinshereniging opnieuw deze afweging te worden gemaakt. Betrokkene dient opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn jongste kind, geboren in 2019. Betrokkene is vrijlating uit de gevangenis op 29.10.2018. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.

Er dient te worden opgemerkt, dat betrokkenes twee eerste kinderen zijn geboren terwijl hij in de gevangenis verbleef. De vier kinderen die daarop volgden, zijn allen geboren nadat betrokkene al een inreisverbod had opgelegd gekregen voor 10 jaar. Betrokkene heeft, samen met zijn partner, deze situatie zelf gecreëerd. Wat betreft een gezinsleven, voor betrokkenes vrijlating uit de gevangenis op 29.10.2018 was hier geen sprake van. Niets wijst erop dat de moeder van de kinderen niet opnieuw zonder betrokkene zorg kan dragen voor de kinderen terwijl betrokkene gehoor geeft aan het inreisverbod en zodoende het grondgebied verlaat. Uit niets blijkt dat er een dermate band van afhankelijkheid zou bestaan. Terwijl betrokkene zich in het buitenland bevindt, kan hij evengoed mevrouw ondersteunen, het vaderschap opnemen, financieel bijdragen vanuit het buitenland voor zover hij aldaar zou werken, en via moderne communicatiemiddelen contact houden met zijn vrouw en oudste kinderen. Van enige financiële afhankelijkheid is er op vandaag in elk geval geen sprake, zowel mevrouw als meneer werken niet, mevrouw geniet leefloon en het gezin en de kinderen worden dus in die zin financieel volledig door de overheid onderhouden. Er dient verder ook dienstig verwezen te worden naar één van de arresten die ten grondslag lagen aan betrokkenes opsluiting, uit dit arrest blijkt hij zich o.a. schuldig heeft gemaakt aan de verkrachting van de halfzus van zijn toenmalige vriendin die toen amper 13 jaar oud was en licht mentaal gehandicapt, alsook aan het aanranden van de eerbaarheid van het 11-jarige stiefbroertje. Betrokkene was toen zelf 40 jaar oud. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij pedofiele handelingen heeft gesteld bij kinderen die aan hem werden toevertrouwd in de hoedanigheid van babysit. Los van de andere misdrijven waarvoor hij in het verleden werd veroordeeld is het redelijk te stellen dat pedofilie als een ernstig misdrijf kan worden omschreven, dat het een ernstige aanslag pleegt op de gezondheid, de veiligheid, de levenskwaliteit van kinderen, in een dusdanige mate dat het hen ook nog als volwassene kan achtervolgen. In het licht van deze veroordeling is het dus ook maar de vraag of het voor het welbevinden van zijn kinderen eigenlijk zelfs niet beter is dat hij fysiek niet te nabij is, althans tot op het moment dat hij heeft bewezen terug in een samenleving te kunnen functioneren zonder dergelijke handelingen te stellen, in volle verantwoordelijkheid zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens

rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden in België.

Verder zijn er ter staving van de afhankelijkheidsrelatie heden enkele foto's voorgelegd. Hieruit kan niet afdoende gesproken worden van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat hij een goede band heeft met zijn kinderen, maar uit deze verklaringen van derden en enkele foto's kan niet toe besloten worden dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn kinderen verder zouden kunnen verblijven in België.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat betrokkene de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Belgische kind/de kinderen ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod op 22.06.2018 nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringsbeslissing.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, hetwelk nog steeds van kracht is, de weigering van de aanvraag gezinshereniging rechtvaardigt.

Betrokkene dient alsnog gevolg te geven aan het inreisverbod hem betekend op 22.06.2018."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 159 van de Grondwet, van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het rechts-zekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"1.

GEEN BESLISSING BINNEN ZES MAANDEN- Tot voor kort was het zo dat DVZ ambtshalve verblijfskaarten F af gaf wanneer zij geen beslissing binnen de zes maanden nam na de aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid met een Belg (artikel 43ter Vw.)

TERMIJN VAN ZES MAANDEN IS EEN VERVALTERMIJN- In arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 stelt het GwH uitdrukkelijk vast dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van artikel 43ter Vw blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt. Daaruit volgde volgens de RvS dat de termijn van zes maanden een vervaltermijn is. In het arrest 128/2010 van het GwH werd er eveneens verwezen naar de dubbele waarborg die dergelijke vervaltermijn met zich mee bracht voor de rechtzoekende:

"enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokkene wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt."

INSTRUCTIE DVZ- Sinds de instructie van mei 2023 stelt DVZ dat gemeenten in geen enkel geval nog ambtshalve verblijfskaarten F mogen afgeven als DVZ geen beslissing neemt binnen de zes maanden na de aanvraag van een derdelands familielid. De beleidswijziging komt er op basis van het arrest Diallo van het Hof van Justitie en een arrest van de Raad van State van 15.12.2022.1 DVZ vraagt aan de gemeenten om het attest van immatriculatie van de betrokkene met één maand te verlengen. Hiervoor bestaat er echter geen wettelijke basis.

2.

TOEPASSING- Zowel het arrest Diallo van het Hof van Justitie als het arrest van de Raad van State van 15.12.2022 vinden in concreto geen toepassing in het dossier m.b.t. verzoeker.

DIALLO GAAT NIET OP VOOR ARTIKEL 40 TER VW.- Het Hof van Justitie spreekt zich enkel uit in het arrest Diallo over derdelandsfamilieleden van Unieburgers in toepassing van artikel 40 bis Vw. én niet over de ambtshalve afgifte van F kaarten aan derdelandsfamilieleden van een Belg.

RVS WERKT ENKEL INTER PARTES EN HEEFT GEEN PRECEDENTENWERKING IN DIT DOSSIER- Artikel 42 verblijfswet bepaalt dat de erkenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden ten laatste zes maanden na de aanvraag erkend wordt aan de Unieburger en zijn familieleden, onder de voorwaarden door de Koning bepaald. Volgens de RvS bepaalt artikel 42 Verblijfswet niet wat de gevolgen zijn indien er geen beslissing genomen wordt binnen de zes maanden en geeft zij deze bevoegdheid ook niet aan de Koning. Artikel 52§4 Verblijfsbesluit dat wel voorziet in de ambtshalve afgifte van een F-kaart wanneer er geen beslissing is binnen de zes maanden zou aldus geen rechtsgrond vinden in artikel 42 Verblijfswet. Artikel 52§4 verblijfsbesluit is daarom strijdig met artikel 42 verblijfswet. Het arrest van de RvS heeft enkel uitwerking tussen de betrokken partijen (inter partes) en heeft dus geen precedentenwerking.

ARTIKEL 159 GRONDWET NIET VAN TOEPASSING OP HET BESTUUR- Bovendien richt artikel 159 Grondwet dat bepaalt dat hoven en rechtbanken enkel besluiten mogen toepassen die wettig zijn, zich alleen tot rechtscolleges en niet tot het bestuur. Het bestuur zoals Dienst Vreemdelingenzaken of een gemeente kunnen niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing laten. 2 Ook is er op geen enkele wijze aangetoond dat artikel 52§4 van de Verblijfswet aangetast zou zijn door een dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid dat DVZ zou kunnen oordelen dat artikel 52§4 Verblijfswet als onbestaande beschouwd zou moeten worden. In tegendeel, er is voldoende rechtspraak die net aantonen dat artikel 52§4 Verblijfswet wel degelijk wettig is én zelfs dat de termijn van zes maanden een absolute vervaltermijn in artikel 42 Verblijfswet is en dat artikel 52 Verblijfswet integraal uitvoering geeft aan artikel 42 verblijfswet;

DVZ gaat over tot ambtshalve verlengingen van het attest van immatriculatie maar daarvoor bestaat geen enkele wettelijke basis in de verblijfswetgeving. Ook bij verzoeker werd zijn attest van immatriculatie eenmaal verlengd zonder deze wettelijke basis (stuk 6).

De gevolgen op de rechtspositie van betrokkene zijn daarom onvoorzien en onduidelijk. Dit lijdt tot rechtsonzekerheid.

3.

GEVOLGEN VOOR VERZOEKER ZIJN ONREDELIJK EN ONMENSELIJK- Concreet heeft verzoeker een aanvraag gedaan in het kader van artikel 40ter Vw (stuk 9). De beslissing werd niet binnen de zes maanden afgeleverd. Deze zes maanden betreft echter een vervaltermijn. Het attest van immatriculatie van verzoeker werd verlengd maar hiervoor bestaat geen enkele wettelijke basis (stuk 6). Verzoeker gaat op 27.02.2024 naar het regioloket Deurne en dient aldaar 24,60 euro te betalen voor de aanmaak van zijn vreemdelingenkaart (stuk 3 en 10). Enkele dagen later ontvangt verzoeker per post een brief met zijn persoonlijke PIN en PUK code die hij zal nodig hebben voor het afhalen van zijn elektronische vreemdelingenkaart (stuk 2).

Verzoeker krijgt een e-mail van de stad Antwerpen dat mijnheer op 19.03.2024 om 13.50u zijn elektronische vreemdelingenkaart mag gaan afhalen (stuk 7).

Er werden verwachtingen geschept in hoofde van verzoeker en zijn gezin. Verzoeker en zijn gezin waren reeds in euforie dat verzoeker een vreemdelingenkaart zou ontvangen!

Er is in deze niet alleen foutief gehandeld door geen beslissing te nemen binnen de zes maanden, maar ook door over te gaan tot het verzenden van de PIN -en PUKcode, en de email met afspraak op 19.03.2024 met instructies voor de concrete afhaling van de kaart! Men schept meer dan redelijke verwachtingen! Deze manier van werken is een onmenselijke en ontierende behandeling volledig in strijd met artikel 3 EVRM evenals met het vertrouwensbeginsel!

Men verlengt eerst het attest van immatriculatie én dan verzendt men binnen de maand van verlenging een e-mail met een afspraak op 19.03.2024 voor het afhalen van de langverwachte vreemdelingenkaart. De vermelding in de e-mail betreft wel degelijk "je persoonlijke pin-en pukcode, je huidige vreemdeingenkaart of het vervangdocument dat je kreeg bij de aanvraag." Met deze e-mail (stuk 7) worden er meer dan redelijke verwachtingen geschept dat verzoeker zijn vreemdelingenkaart in ontvangst zal nemen en eindelijk zou beschikken over een verblijfsrecht. Achteraf dan toch een weigering bezorgen, is spelen met de emoties van een gezin en absoluut vernederend.

Gelet op bovenstaande, dient de bestreden beslissing vernietigd en geschorst te worden gelet op het inhumane karakter."

2.1.1. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot gezinshereniging met zijn minderjarige Belgische dochter. In zijn eerste middel geeft verzoeker aan dat de termijn van zes maanden om de bestreden beslissing te nemen zoals voorgeschreven door artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet werd overschreden, zodat hem een verblijf dient te worden toegekend.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de

Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

In het arrest van de Raad van State van 27 mei 2020 met nr. 247 652 kan worden gelezen: *“Quant à l'article 42, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, il ne contient aucune disposition régissant les conséquences qui découlent du dépassement du délai imparti à l'autorité pour statuer sur une demande de séjour de plus de trois mois. La disposition légale précise cependant que « le droit de séjour [...] est reconnu [...] au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions [...] », confirmant par là le caractère déclaratif de la délivrance du titre de séjour en cause.”* [vrije vertaling: Artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bevat geen enkele bepaling die de gevolgen regelt van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. De wettelijke bepaling voorziet wel dat *“Het recht op een verblijf [...] wordt [...] erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden [...] bepaald [...]”*. Hiermee wordt het declaratief karakter van de afgifte van de betrokken verblijfstitel bevestigd.]

Het kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is derhalve dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van dit verblijfsrecht, quod non in casu. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen: *“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.”*

Zoals gezegd is het kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van dit verblijfsrecht. Geen enkele bepaling hierin regelt de gevolgen van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden, noch geeft de voormelde bepaling de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien blijkt dat aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Gelet op het voorgaande, faalt verzoekers kritiek naar recht als zou uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 54, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verplichting volgen voor verweerder om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen (RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c)).

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 237.042 van de Raad van State van 17 januari 2017 en twee arresten van het Grondwettelijk Hof van respectievelijk 4 november 2010 en 26 september 2013, wijst de Raad op de evolutie in rechtspraak zoals hierboven weergegeven. Verzoeker stelt trouwens zelf dat de arresten van de Raad van State geen precedentenwerking hebben in de Belgische rechtsorde. Gelet op de administratieve cassatiebevoegdheid van de Raad van State en zijn taak om de uniformiteit in de rechtspraak te bewaken, is het logisch, wenselijk en proceseconomisch verantwoord dat zowel het bestuur, als deze Raad bij hun beoordelingen of arresten zich laten leiden door de (recentste) rechtspraak van de Raad van State, hetgeen overigens toegelaten is. Verzoeker kan moeilijk van de Raad verwachten dat hij toepassing maakt van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit, terwijl de Raad van State net stelde: *“de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [maakt] met het bestreden arrest toepassing van artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit, alhoewel deze bepaling in strijd is met artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet als hogere rechtsnorm en derhalve niet zonder schending van dit laatste artikel kon worden toegepast.”*

Artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. Die vaststelling leidt ertoe dat de Raad met toepassing van artikel 159 van de Grondwet de reglementaire bepaling, waarvan hij de onwettigheid vaststelt, buiten toepassing laat (RvS 20 december 2017, nr. 240.240). Verzoeker kan zich voor de Raad bijgevolg niet nuttig beroepen op de toepassing van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. De Raad moet als rechtscollege deze reglementaire bepaling op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten beschouwing laten.

Verzoeker betoogt nog dat artikel 159 van de Grondwet zich enkel tot rechtscolleges, en niet tot het bestuur, richt en dat de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing kan laten. Ook stelt hij dat niet blijkt dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit door een manifeste en onbetwistbare onwettigheid is aangetast waardoor het als onbestaande is te beschouwen. Dit betoog vermag geen afbreuk te doen aan de voorgaande beoordeling en laat de Raad niet alsnog toe een onwettigheid van de bestreden beslissing vast te stellen.

Verzoekers betoog dat het arrest Diallo van het Hof van Justitie geen toepassing vindt in een zuiver interne situatie, zoals in casu, kan ten slotte door de Raad worden bijgetreden, maar hiermee wordt opnieuw geen afbreuk gedaan aan de voorgaande beoordeling.

2.1.2. Verzoeker voert nog een schending aan van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker wijst allereerst op een instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken van mei 2023 dat gemeenten niet langer ambtshalve F-kaarten mogen uitreiken bij het uitblijven van een beslissing binnen de zes maanden na de aanvraag en dat zij in dat geval voortaan het attest van immatriculatie van de betrokkene met één maand moeten verlengen. Hiervoor bestaat volgens hem geen wettelijke basis. Hij betoogt dat ook zijn attest van immatriculatie eenmalig zonder wettelijke basis werd verlengd en dit aanleiding geeft tot rechtsonzekerheid. De Raad moet echter opmerken dat hij zich in voorliggend beroep niet uitspreekt over de wettigheid van voormelde instructie, enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing. Met dit betoog toont verzoeker geen onwettigheid van de bestreden beslissing aan. Hij kan ook niet met goed gevolg voorhouden dat uit de eenmalige verlenging van zijn attest van immatriculatie na afloop van de beslissingstermijn van 6 maanden bij hem een gewettigd vertrouwen zou zijn ontstaan dat zijn verblijf van meer dan drie maanden werd erkend.

Daarnaast wijst verzoeker er op dat hij, na afloop van de beslissingstermijn van zes maanden, naar het regioloket van de stad Antwerpen is gegaan waar hij al 24,60 euro diende te betalen voor de aanmaak van zijn vreemdelingenkaart, hij via post ook reeds de pin- en pukcode van deze kaart zou hebben ontvangen en hij vervolgens een uitnodiging ontving van de stad Antwerpen waarin werd gesteld dat hij op 19 maart 2024 zijn vreemdelingenkaart mocht gaan afhalen. Hij betoogt dat aldus zekere verwachtingen werden gecreëerd in zijn hoofd en in hoofd van zijn gezin.

Hoewel het verloop van de procedure en het gegeven dat verzoeker werd uitgenodigd om te betalen voor een verblijfskaart waarop hij geen recht had zeer onfortuinlijk is te noemen, kan verzoeker zich – gezien de voorgaande vaststellingen – niet dienstig beroepen op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur kunnen immers niet worden ingeroepen om uitdrukkelijke wetsbepalingen aan de kant te schuiven.

Bovendien heeft verzoeker nog geen voordeel verkregen door deze gebeurtenissen. Er werd hem geen verblijfskaart afgegeven. Het gegeven dat verzoeker werd gevraagd om te betalen voor de aanmaak van deze kaart en hij reeds een pin- en pukcode voor deze kaart ontving, doet hieraan geen afbreuk. Verder blijkt uit de door verzoeker voorgelegde stukken dat de bestreden beslissing op 4 maart 2024 werd genomen en dat deze, samen met een brief van de stad Antwerpen, aangetekend werd verzonden naar verzoeker op 6 maart 2024. Uit artikel 39/57, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt het wettelijk vermoeden dat de daadwerkelijke kennisgeving via aangetekende brief plaatsvond de vooravond van de derde werkdag nadat de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij verzoeker het tegendeel bewijst. In de brief van de stad Antwerpen werd het volgende opgenomen: *“De dienst Vreemdelingen-zaken te Brussel (FOD Binnenlandse Zaken) nam op 04/03/2024 alsnog een weigeringsbeslissing in uw dossier. In bijlage vindt u deze beslissing. Let op: uw afspraak om uw elektronische verblijfskaart F af te halen, werd geannuleerd. Uw attesten van immatriculatie (oranje kaart) werd geannuleerd. Wij verzoeken u dit attest in te leveren bij het loket Migratie.”* Het door verzoeker voorgelegde stuk waaruit blijkt dat hij een afspraak had op 19 maart 2024 om een verblijfskaart af te halen bevat geen datum. Er kan geenszins worden vastgesteld wanneer deze mail werd verzonden. Bovendien blijkt uit voorgaande dat, nu verzoeker op 27 februari 2024 een eerste afspraak had bij de stad Antwerpen voor een verlenging van zijn attest van immatriculatie, hij hooguit twee weken in de waan leefde dat zijn aanvraag was goedgekeurd, waarbij er overigens nogmaals op wordt gewezen dat hij duidelijk wist dat de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen definitieve beslissing had genomen.

De vaststelling dat verzoeker niet is gerechtigd op een verblijfsrecht, onder meer omdat hij nog steeds het voorwerp is van een inreisverbod voor 10 jaar omwille van een ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde, is in elk geval ook een gewichtige reden die het afnemen van een mogelijk voordeel door de overheid zou rechtvaardigen.

Een schending van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.3. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij noemt het verloop van de procedure, waarbij niet binnen de zes maanden een beslissing werd genomen en bij hem en zijn gezin de verwachting werd gecreëerd dat hij een verblijfskaart mocht ontvangen, spelen met de emoties van een gezin, inhumain en absoluut vernederend.

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Er blijkt hoegenaamd niet dat de (emotionele) schade die de geschetste administratiefrechtelijke afhandeling van verzoekers verblijfsprocedure mogelijk had nog maar in de buurt komt van de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt dit alleszins op geen enkele wijze aannemelijk, zodat moet worden vastgesteld dat zijn zeer lichtzinnige beroep op artikel 3 van het EVRM ontdaan is van alle ernst.

2.1.4. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“1.

De bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is in strijd met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt: “Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bij een inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven dient er dan ook een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied te verwijderen.

Het belang van de bescherming van verzoekers privéleven, opgebouwd gedurende een legaal verblijf in België, dient benadrukt te worden.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip privéleven niet. Vast staat dat dit begrip onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het privéleven een ruime term is en dat niet mogelijk is of noodzakelijk om er een exhaustieve definitie aan te geven.⁴ De beoordeling of er sprake is van een privéleven blijft een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht om persoonlijke contacten en relaties te hebben.⁵ Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft ook verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 EVRM principieel ook bedoeld is om de ontwikkeling te verzekeren van ieder individu in de relatie met naasten.

2.

Dienst Vreemdelingenzaken weigert een verblijf van meer dan drie maanden door verwijzing te maken naar enerzijds het inreisverbod en anderzijds de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens dochter [A.A.]

INREISVERBOD- Er werd tegen verzoeker inderdaad een inreisverbod uitgevaardigd van 10 jaar genomen op 21.06.2018. Men kan steeds een aanvraag tot gezinshereniging indienen ook al werd er een inreisverbod opgelegd. Talloze beslissingen van DVZ waarbij een aanvraag gezinshereniging werd geweigerd omwille van een opgelegd inreisverbod, werden door de RVV reeds vernietigd. Een aanvraag gezinshereniging betreft immers een impliciet verzoek tot opheffing van een inreisverbod.

ZES KINDEREN- Op het moment van het inreisverbod had verzoeker reeds twee kinderen. Inmiddels heeft verzoeker zes kinderen (stuk 4 en 5). Er kan geopperd worden door DVZ dat verzoeker en zijn partner deze situatie zelf hebben gecreëerd, maar er kan niet voorbij gegaan worden aan het hoger belang van al deze kinderen. DVZ moet rekening houden met de bijzondere situatie van een ouder van een minderjarig Belgisch kind. De ouder van een Belgisch minderjarig kind verdient bijzondere aandacht wanneer hij zich beroept op zijn recht op eerbiediging van zijn familieleven. De verplichting om het belang van het kind in aanmerking te

nemen, zoals bepaald in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en vastgelegd in artikel 22bis Grondwet zorgt er voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is om in elke beslissing die zij maakt rekening te houden met het hoger belang van het kind. Dit betekent dat zij daadwerkelijk rekening dient te houden met het hoger belang van het kind en met de gevolgen voor hem of haar wanneer de verblijfsaanvraag wordt geweigerd. Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat men concreet en effectief de situatie van [A.A.] heeft onderzocht en een beslissing heeft genomen die zo goed mogelijk tegemoetkomt aan haar hoger belang. Hier is een serieus gebrek aan motivering.

STERKE EMOTIONELE BINDING- In deze is er niet louter sprake van een gezinsband. Verzoeker heeft een sterke emotionele band met zijn zes kinderen. Verzoeker is degene die stevast de kinderen afzet aan school, gaat ophalen, eten voor hen maakt en met hen speelt. Bovendien gaat de stelling geenszins op dat niets aantoonde dat mevrouw [B.] niet alleen voor haar zes kinderen de zorg zou kunnen dragen. Redelijkerwijze mag men ervanuit gaan dat zes kinderen minstens de voltijdse zorg van de twee ouders noodzakelijk maakt.

Bijkomend dient er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie rekening gehouden te worden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan is van een derde land. In de bestreden beslissing wordt er met geen woord gerept over de emotionele of sociale ontwikkeling van [A.A.] en de invloed van een weigering van een verblijfsaanvraag daarop.

Men besluit in de bestreden beslissing enkel dat betrokkenen de situatie zelf hebben gecreëerd en verzoeker evenzeer vanaf het buitenland zijn taken als vader kan opnemen. Ook verwijst men opnieuw naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker.

GEBREK MOTIVERING IN FUNCTIE VAN [A.A.]- Nochtans zijn er belangrijke elementen die genegeerd werden door DVZ bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij geven zelf aan dat leeftijd een belangrijk criterium is. [A.] is slechts 5 jaar oud, een leeftijd waarop zij vast en zeker nood heeft aan haar vader. Over dat aspect wordt met geen woord gerept desondanks men zelf stelt dat leeftijd een belangrijk criterium is. De eerste drie jaren van een kind zijn enorm cruciaal in het bekomen van een veilige hechting, de basis voor alle latere sociale contacten. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat verzoeker wel degelijk belangrijk is voor de emotionele ontwikkeling van de kinderen en in het bijzonder voor [A.]. [A.] heeft haar vader elke dag gezien vanaf haar geboorte. Samen met hem ontbeten, door hem geknuffeld, verzorgd, te slapen gelegd. Het evenwicht van haar zal zeker verstoord raken wanneer zij dit contact zal moeten missen. De Belgische Staat kon nooit tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen. De Belgische Staat faalt in het maken van een zorgvuldige belangenafweging en schiet tekort in haar zorgvuldigheidsplicht.

STRAFRECHTELIJK VERLEDEN- Verzoeker heeft een strafrechtelijk verleden en heeft daarvoor zijn straf volledig uitgezeten. Verzoeker heeft geleerd uit zijn verleden. DVZ stelt dat de feiten gepleegd door verzoeker ernstig zijn en dat het dus maar de vraag is of het voor het welbevinden van de kinderen zelfs niet beter is dat hij niet fysiek nabij is tot op het moment dat hij heeft bewezen in de maatschappij beter te kunnen functioneren zonder dergelijke handelingen te stellen. DVZ motiveert deze beslissing volledig in strijd met de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld conform artikel 6 EVRM. Verzoeker heeft zijn straf voor de feiten gepleegd in het verleden uitgezeten. Er is geen enkel element dat er op zou wijzen dat verzoeker deze feiten nog zou hebben gesteld sinds einde straf in 2018. DVZ gooit enkel met modder! Er is op geen enkele wijze bewezen dat er nog steeds een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De zinsnede "althans tot op het moment dat hij heeft bewezen terug in een samenleving te kunnen functioneren zonder dergelijke handelingen te stellen, in volle verantwoordelijkheid zoals van een volwassen persoon verwacht mag worden." = Is aanmatigend en beledigend.

Verzoeker heeft dit reeds bewezen in het dragen van de zorg voor zijn kinderen 24/24 en 7/7. DVZ zou beter deze man een verblijfsrecht toekennen zodat hij legaal verblijf kan hebben, kan werken en er ook financieel kan zijn voor zijn gezin.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient er in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe."

De bestreden beslissing is absoluut disproportioneel. Een loutere verwijzing naar de openbare orde om de belangen van zes kinderen naast zich neer te leggen is onredelijk.

De balans tussen het individueel belang en het algemeen belang is in deze ver zoek. De overheid handelde allesbehalve zorgvuldig."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat

de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoeker geuite kritiek betreft veeleer een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, zodat het middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt vervolgens:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Nu de bestreden beslissing enkel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft die specifiek een antwoord vormt op de aanvraag tot gezinshereniging die verzoeker indiende in functie van zijn kind A. geboren in 2019, en geen bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM enkel beoordeeld voor wat betreft het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische minderjarige kinderen, in het bijzonder het kind A. geboren in 2019. Dit gezinsleven wordt op zich niet betwist.

In zoverre verzoeker onrechtstreeks wijst op een gezinsleven met zijn Belgische partner en de moeder van zijn kinderen, blijkt niet dat hierop specifiek dient te worden ingegaan in het kader van huidig beroep, nu de thans bestreden beslissing niet handelt over een aanvraag tot gezinshereniging met de partner en er evenmin sprake is van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker nog opmerkt dat zijn huidige gezinssituatie is opgebouwd tijdens een legaal verblijf in België, blijkt dit geenszins uit de bij de Raad voorliggende stukken. Verzoeker blijkt, overeenkomstig de gegevens van de bevolkingsregisters, in 1998 in het bezit te zijn gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, maar zijn laatste identiteitskaart was slechts geldig tot 6 januari 2003. Hierna blijkt niet dat verzoeker nog was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Op 2 mei 2006 diende hij, in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote, een verblijfsaanvraag in, maar inzake deze aanvraag werd op 9 mei 2006 beslist tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 juni 2018 werd verzoeker daarenboven een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, omwille van de ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Verzoeker toont niet aan dat zijn huidige gezinsrelatie, waarbij zijn oudste kind in 2012 werd geboren, in legaal verblijf is opgestart en/of uitgebouwd.

Er moet worden aangenomen dat de thans voorliggende situatie er een is van een eerste toelating tot verblijf en niet van een beëindiging van een reeds bestaand verblijf. Er blijkt dus niet dat er sprake is van een inmenging in het gezinsleven.

In het kader van artikel 8 van het EVRM moet in de voorliggende situatie eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en diens gezin, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangen-afweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken

individue en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verder-gezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Zoals reeds werd opgemerkt, toont verzoeker geenszins aan dat hij, op het ogenblik dat hij zijn huidige partner leerde kennen, op legale wijze in België verbleef. Van bij het begin van de relatie moeten verzoeker en zijn partner dus hebben beseft dat het gezinsleven in dit land precair was. Bovendien maakte verzoeker zich tijdens zijn verblijf in België schuldig aan verschillende strafrechtelijke inbreuken, met name aan (poging tot) diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, weerspanning tegenover politieagenten, inbreuken op de wapenwet en verkrachting en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van minder-jarige kinderen op wie hij oppaste. Het hoeft geen betoog dat dit zeer ernstige inbreuken zijn. Verzoeker moet hebben beseft dat deze het verkrijgen van een verblijf konden bemoeilijken. Deze strafrechtelijke feiten waren er ook de aanleiding voor dat verzoeker op 21 juni 2018 een inreisverbod voor 10 jaar kreeg opgelegd, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker ging hiertegen niet in beroep, zodat dit inreisverbod definitief in het rechtsverkeer is. Niettegenstaande dit verbod om gedurende 10 jaar in België te verblijven, kozen verzoeker en zijn partner er voor om eind 2019 nog een kind te krijgen, alsook een vierde kind in 2021, een vijfde kind in 2022 en zelfs een zesde kind in 2023. Het EHRM heeft zich reeds kritisch getoond in situaties waarin het gezinsleven als voldongen feit wordt tegenworpen aan de lidstaten. In situaties zoals deze van verzoeker – waarin de betrokkenen vanaf het begin wisten dat het gezinsleven in het betrokken land precair was, er sprake is van ernstige inbreuken op de openbare orde én verzoeker bovendien een hem opgelegd inreisverbod voor 10 jaar omwille van een ernstige bedreiging voor de openbare orde pertinent weigert te respecteren – volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat het inreisverbod voor 10 jaar hem niet tegenhoudt om een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen, maar gaat er hiermee aan voorbij dat hij de mogelijkheid had om een nieuwe aanvraag voor gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind in te dienen en verweerder deze aanvraag concreet heeft behandeld. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het inreisverbod van 10 jaar waaronder verzoeker nog steeds staat, betekent nog niet dat zijn aanvraag niet werd behandeld.

Verzoeker betoogt verder dat er in de bestreden beslissing geen concrete belangenafweging zou hebben plaatsgevonden en dat er niet specifiek rekening is gehouden met het hoger belang van zijn kinderen. In het bijzonder stelt hij dat niet blijkt dat een concreet onderzoek werd gevoerd naar de situatie van zijn dochter A.A., de referentiepersoon, en dat haar hoger belang in rekening is gebracht. Uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van verzoekers kinderen. Zo heeft verweerder in zijn beslissing gemotiveerd als volgt:

“Het inreisverbod werd bij het opleggen in 2018 als maatregel evenredig geacht, ondanks dat betrokkene reeds vader was. Er werd toen een afweging gemaakt van de gezinsbelangen van betrokkene en het belang van het kind en het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een nieuwe aanvraag gezinshereniging opnieuw deze afweging te worden gemaakt. Betrokkene dient opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn jongste kind, geboren in 2019. Betrokkene is vrijlating uit de gevangenis op 29.10.2018. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met “allé omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele

ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.

Er dient te worden opgemerkt, dat betrokkene twee eerste kinderen zijn geboren terwijl hij in de gevangenis verbleef. De vier kinderen die daarop volgden, zijn allen geboren nadat betrokkene al een inreisverbod had opgelegd gekregen voor 10 jaar. Betrokkene heeft, samen met zijn partner, deze situatie zelf gecreëerd. Wat betreft een gezinsleven, voor betrokkene vrijlating uit de gevangenis op 29.10.2018 was hier geen sprake van. Niets wijst erop dat de moeder van de kinderen niet opnieuw zonder betrokkene zorg kan dragen voor de kinderen terwijl betrokkene gehoor geeft aan het inreisverbod en zodoende het grondgebied verlaat. Uit niets blijkt dat er een dermate band van afhankelijkheid zou bestaan. Terwijl betrokkene zich in het buitenland bevindt, kan hij evengoed mevrouw ondersteunen, het vaderschap opnemen, financieel bijdragen vanuit het buitenland voor zover hij aldaar zou werken, en via moderne communicatiemiddelen contact houden met zijn vrouw en oudste kinderen. Van enige financiële afhankelijkheid is er op vandaag in elk geval geen sprake, zowel mevrouw als meneer werken niet, mevrouw geniet leefloon en het gezin en de kinderen worden dus in die zin financieel volledig door de overheid onderhouden. Er dient verder ook dienstig verwezen te worden naar één van de arresten die ten grondslag lagen aan betrokkene's opsluiting, uit dit arrest blijkt hij zich o.a. schuldig heeft gemaakt aan de verkrachting van de halfzus van zijn toenmalige vriendin die toen amper 13 jaar oud was en licht mentaal gehandicapt, alsook aan het aanranden van de eerbaarheid van het 11-jarige stiefbroertje. Betrokkene was toen zelf 40 jaar oud. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij pedofiele handelingen heeft gesteld bij kinderen die aan hem werden toevertrouwd in de hoedanigheid van babysit. Los van de andere misdrijven waarvoor hij in het verleden werd veroordeeld is het redelijk te stellen dat pedofilie als een ernstig misdrijf kan worden omschreven, dat het een ernstige aanslag pleegt op de gezondheid, de veiligheid, de levenskwaliteit van kinderen, in een dusdanige mate dat het hen ook nog als volwassene kan achtervolgen. In het licht van deze veroordeling is het dus ook maar de vraag of het voor het welbevinden van zijn kinderen eigenlijk zelfs niet beter is dat hij fysiek niet te nabij is, althans tot op het moment dat hij heeft bewezen terug in een samenleving te kunnen functioneren zonder dergelijke handelingen te stellen, in volle verantwoordelijkheid zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden in België.

Verder zijn er ter staving van de afhankelijkheidsrelatie heden enkele foto's voorgelegd. Hieruit kan niet afdoende gesproken worden van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat hij een goede band heeft met zijn kinderen, maar uit deze verklaringen van derden en enkele foto's kan niet toe besloten worden dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat zijn kinderen verder zouden kunnen verblijven in België.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat betrokkene de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt."

Verzoeker kan, gelet op de voormelde motivering, niet worden gevolgd als zou verweerder louter verwijzen naar de openbare orde of nog als zou verweerder de belangen van zijn kinderen naast zich neerleggen. Integendeel zelfs. Verweerder achtte het redelijk om aan te nemen dat de moeder alleen de zorg voor haar kinderen in België kan opnemen en dat verzoeker zijn vaderschap vanuit zijn land van herkomst kan opnemen door financiële steun aan zijn gezinsleden in België en door contacten via de moderne communicatiemiddelen met zijn echtgenote en de (oudste) kinderen. De voorliggende foto's en getuigenverklaringen zijn volgens verweerder onvoldoende om aan te nemen dat zijn aanwezigheid in België noodzakelijk is voor zijn kinderen. Verder benadrukte verweerder dat verzoeker onder meer werd veroordeeld voor pedofiele handelingen op kinderen die onder zijn toezicht stonden, waardoor hij een verderzetting van het gezinsleven waarbij verzoeker op afstand zijn vaderrol opneemt niet in strijd acht met het hoger belang van zijn kinderen. In de gegeven omstandigheden is verweerder ook van oordeel dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde de bovenhand neemt.

De voormelde beoordeling ligt volledig in dezelfde lijn als de beoordeling in de eerdere beslissing van 26 april 2021 waarbij verzoekers vorige aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische minderjarig kind A.A. werd geweigerd. Verweerder heeft zodoende duidelijk aangegeven dat hij er niet van overtuigd is dat verzoeker in het kader van de voorliggende aanvraag wezenlijk nieuwe gegevens aanbracht die maken dat de beoordeling thans anders moet zijn.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de eerdere beslissing van 26 april 2021 definitief in het rechtsverkeer is. Het beroep dat verzoeker hiertegen instelde werd door de Raad verworpen bij arrest van 2 september 2021 met nr. 260 002. Hierbij heeft de Raad ook reeds geoordeeld dat het weigeren van een verblijf aan verzoeker, die onder inreisverbod voor 10 jaar staat, niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM en hiermee het hoger belang van zijn kinderen niet werd miskend. Dit arrest heeft gezag van gewijsde. Er mocht van verzoeker worden verwacht dat hij bij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in België, dit terwijl hij nog steeds onder inreisverbod staat wegens de vastgestelde ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde, nieuwe en concrete elementen naar voor zou brengen die maken dat de beoordeling thans anders dient te zijn.

In dit verband stelt de Raad vast dat bij het indienen van de thans voorliggende aanvraag verzoeker en zijn echtgenote nog twee bijkomende kinderen blijken te hebben, wat hun totaal aantal kinderen op 6 brengt. Zoals aangegeven in de bestreden beslissing, en niet wordt betwist door verzoeker, legde verzoeker inzake de gezinsbanden verder hooguit enkele foto's en verklaringen van derden voor, wat echter ook bij de vorige aanvraag reeds het geval was. Zoals reeds werd aangehaald, heeft verweerder in de bestreden beslissing opnieuw geoordeeld dat hiermee geen concrete gegevens voorliggen die maken dat de beoordeling en belangenafweging thans anders zouden moeten zijn. De Raad acht deze beoordeling noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk. In het verlengde hiervan, en gelet op wat volgt, ziet de Raad ook geen redenen die maken dat de beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM thans anders moet zijn dan in zijn voormeld arrest inzake de vorige weigeringsbeslissing. Het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote, niettegenstaande zij weten dat verzoeker nog steeds onder inreisverbod staat, nog twee bijkomende kinderen kregen in de afgelopen jaren en andermaal foto's en verklaringen van derden voorliggen, doet nog geen afbreuk aan de determinerende motieven die verweerder en/of de Raad er eerder toe hebben gebracht om te besluiten dat geen schending van artikel 8 van het EVRM of het hoger belang van het kind voorligt.

Verzoekers huidige betoog is zo ook grotendeels hetzelfde als in het kader van zijn vorige beroep. Hij betoogt thans dat hij een sterke emotionele band heeft met zijn zes kinderen, dat hij hen afzet en ophaalt aan de school en dat hij eten voor hen maakt en met hen speelt. Hij wijst er nog op dat er rekening dient te worden gehouden met de leeftijd van het kind, diens lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het kind een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat ontstaat indien het kind wordt gescheiden van één van de ouders. Meer concreet stelt hij dat geen rekening wordt gehouden met de emotionele of sociale ontwikkeling van zijn kind A.A. en de invloed die de bestreden beslissing hierop heeft. Hij benadrukt verder dat zijn dochter slechts vijf jaar oud is en dat dit een leeftijd is waarop zij zeker nood heeft aan haar vader. Hij betoogt dat de eerste drie jaar van een kind cruciaal zijn in het ontwikkelen van een veilige hechting als basis voor alle latere sociale contacten. Aldus blijkt volgens hem dat hij belangrijk is voor de emotionele ontwikkeling van zijn kinderen, in het bijzonder A. die haar vader elke dag, sedert haar geboorte, heeft gezien en met hem heeft gegeten, geknuffeld, ... Hij stelt haar te hebben verzorgd en in slaap te hebben gewiegd. Hij betoogt dat haar *“evenwicht”* verstoord zal geraken als zij dit contact zal moeten missen. Al deze elementen werden volgens verzoeker door het bestuur genegeerd, waardoor geen sprake is van een zorgvuldige en redelijke belangenafweging.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker zelf aangeeft dat zijn dochter A. vijf jaar oud is en dat hij bijgevolg niet kan verwijzen naar het gegeven dat de eerste drie jaar van dit kind cruciaal zijn voor haar ontwikkeling. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat verweerder op de hoogte is van de geboortedata van verzoekers kinderen, nu hij duidelijk stelt dat verzoeker voor het opleggen van het inreisverbod reeds twee kinderen had en dat er na zijn vrijlating in 2018 nog vier kinderen zijn geboren. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat verweerder heeft erkend dat kan worden aangenomen dat hij een goede band heeft met zijn kinderen, maar dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de kinderen ook verder zouden kunnen verblijven in België en, rekening houdend met eerder door verzoeker gestelde pedofiele handelingen met jonge kinderen die onder zijn toezicht stonden, niet blijkt dat het in strijd is met het hoger belang van zijn kinderen indien hij zijn vaderschap vanop afstand moet opnemen. Verweerder wees er bovendien op dat het hoger belang van het kind weliswaar een bijzondere plaats inneemt, maar dit niet belet dat ook rekening kan worden gehouden met andere belangen en het gevaar voor de openbare orde in deze zwaarder doorweegt.

Met zijn kritiek weerlegt verzoeker de voormelde motivering niet. Zijn zeer algemene betoog dat verweerder geenszins kan stellen dat zijn partner alleen de zorg kan dragen voor de kinderen en dat er *“redelijkerwijze”* vanuit kan worden gegaan dat zes kinderen minstens de voltijdse zorg van twee ouders noodzakelijk maakt, volstaat in dit verband niet. In de bestreden beslissing werd er zo ook duidelijk op gewezen dat de huidige situatie het gevolg is van de eigen keuzes van verzoeker en zijn partner. Zij waren beiden op de hoogte van de precaire situatie van hun gezin en hebben ervoor gekozen om, zelfs nadat verzoeker een inreisverbod van 10 jaar werd opgelegd, nog vier kinderen te krijgen. Bovendien weerlegt verzoeker met dit zeer algemene standpunt niet concreet het motief in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de moeder van de kinderen niet opnieuw zonder verzoeker de zorg kan dragen voor haar kinderen. Door enkel en alleen te wijzen op het gegeven dat zij samen zes kinderen hebben, toont verzoeker het tegendeel nog niet aan. Verweerder wijst er

in de bestreden beslissing verder op dat verzoeker de moeder van zijn kinderen vanuit het buitenland kan ondersteunen, dat hij financieel kan bijdragen indien hij daar een job zou verkrijgen en dat hij het contact met zijn gezin kan behouden via moderne communicatiemiddelen. Er wordt daarnaast op gewezen dat verzoeker momenteel ook niet financieel bijdraagt aan het gezin en dat de moeder van de kinderen een leefloon krijgt, waardoor het gehele gezin aldus door de overheid wordt onderhouden. Dit alles wordt niet betwist of weerlegd door verzoeker. Hij voert trouwens ook geenszins een schending aan van artikel 20 van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie.

Net zoals de Raad dit eerder vaststelde, wordt verder niet ontkend dat de weigering van gezins-hereniging in België gevolgen heeft voor de invulling van het gezinsleven van verzoeker met zijn kinderen en dit niet langer op dezelfde wijze kan gebeuren zoals dit het geval is sinds zijn vrijlating. Het wordt ook niet betwist dat dit ingrijpt in het leven van de betrokken kinderen. Dit betekent evenwel nog niet dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in deze gezinsbelangen of het hoger belang van de betrokken kinderen wordt miskend.

Ook waar hij op zeer algemene wijze spreekt over het “evenwicht” van zijn kinderen, slaagt verzoeker er niet in om concreet aannemelijk te maken dat – ondanks de vaststelling dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, onder meer omwille van zeer ernstige feiten van pedofiele handelingen met jonge kinderen die onder zijn toezicht stonden – er sprake van is dat het hoger belang van zijn kinderen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze in de beoordeling is betrokken of dat de emotionele of sociale ontwikkeling van zijn kind A. of zijn andere kinderen nefast zou worden beïnvloed door de bestreden beslissing.

In zijn eerdere arrest wees de Raad er trouwens nog op dat geenszins blijkt dat de moeder het contact tussen verzoeker en de kinderen zou belemmeren. Uit de voorliggende stukken blijkt dat de moeder het contact tussen verzoeker en zijn kinderen tot nu toe steeds heeft gefaciliteerd. Nog werd reeds vastgesteld dat niet werd gestaafd dat contacten in persoon door bezoeken van zijn kinderen aan Marokko, onder begeleiding van de moeder, om praktische en financiële redenen niet realistisch zouden zijn. Er worden thans geen argumenten aangehaald dat hierover actueel anders moet worden geoordeeld en die alsnog aantonen dat het voor de kinderen niet mogelijk zou zijn om op regelmatige basis hun vader in Marokko te bezoeken. Aldus blijkt niet dat verzoeker zijn vaderschapsrol niet zou kunnen opnemen en verderzetten bij terugkeer naar Marokko, noch dat de kinderen zonder hun vader zullen moeten opgroeien of de gezinsbanden zullen worden verbroken.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder “met modder gooit” door in de bestreden beslissing te wijzen op zijn strafrechtelijk verleden. Hij wijst erop dat hij zijn straf volledig heeft uitgezeten en heeft geleerd uit zijn verleden. De motivering dat het gelet op zijn veroordeling voor pedofiele handelingen bij kinderen die aan zijn zorg waren toevertrouwd maar de vraag is of het voor het welbevinden van zijn kinderen niet beter is dat hij fysiek niet in hun nabijheid is, is volgens hem een schending van zijn rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld. Verzoeker is van oordeel dat er geen enkel element bestaat dat erop wijst dat hij nog gelijkaardige feiten zou hebben gesteld sedert het einde van zijn straf in 2018. Hij acht het niet aangetoond dat hij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker is van mening dat hij intussen heeft bewezen dat hij opnieuw in de samenleving kan functioneren zonder opnieuw dergelijke handelingen te stellen, getuige de permante zorg die hij draagt voor zijn kinderen, en vindt de motivering hieromtrent aanmatigend en beledigend.

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst voor te houden, acht de Raad het ten zeerste pertinent dat verweerder verzoekers strafrechtelijk verleden meeneemt in het onderzoek naar het belang van zijn kinderen. Verzoeker werd immers veroordeeld voor pedofiele handelingen bij kinderen binnen de familie die hem waren toevertrouwd in de hoedanigheid van babysit. Er moet ook aan worden herinnerd dat verweerder het noodzakelijk heeft geacht om verzoeker gedurende 10 jaar een verbod op te leggen om in België te verblijven, omwille van de ernstige bedreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat, en deze beslissing definitief in het rechtsverkeer is.

In deze situatie is er dus ook geenszins sprake van dat verweerder gewoon blijft wijzen op zaken uit het verleden. Verweerder heeft het inreisverbod beperkt in de tijd en concreet geduid waarom hij koos voor 10 jaar. Hiermee gaf hij aan dat het gevaar dat van verzoeker uitgaat voor de openbare orde van die aard is dat het noodzakelijk werd geacht dat hij gedurende een dergelijke termijn niet langer op het grondgebied mocht verblijven. Verzoeker wist hiervan. Zoals reeds werd aangegeven, had hij de mogelijkheid hiertegen in beroep te gaan maar deed hij dit niet. Zolang verzoeker nog onder dit inreisverbod staat, en minstens voor een termijn van 10 jaar, mag verweerder in beginsel aannemen dat verzoeker nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De Raad is ook van oordeel dat het louter algemeen stellen dat verzoeker zijn straffen heeft uitgezeten en in de jaren dat hij vrij is uit de gevangenis niet blijkt dat hij nieuwe feiten heeft gepleegd, in zijn geval niet kan volstaan om de gedane beoordeling onderuit te halen of het kennelijk onredelijk of disproportioneel karakter ervan aan te tonen.

In dit verband moet allereerst worden opgemerkt dat verzoekers gratuite bewering dat hij heeft geleerd uit het verleden en dit afdoende blijkt uit het gegeven dat niet blijkt dat hij sinds het einde van zijn straf nog nieuwe gelijkaardige feiten pleegde, weinig overtuigend is. Het gegeven dat verzoeker de motivering van verweerder waarbij bezorgdheid wordt geuit inzake het hoger belang van zijn kinderen omwille van de eerder door hem gepleegde feiten van de verkrachting van een 13-jarig meisje binnen de familiale kring op wie hij oppaste en aan meerdere feiten van aanranding van de eerbaarheid in een periode van ongeveer 7 maanden met betrekking tot dit zelfde meisje en haar 11-jarige broertje, *“aanmatigend en beledigend”* vindt en hij vindt dat verweerder aldus *“met modder gooit”*, lijkt dit eerder tegen te spreken. Van iemand die voor dergelijke feiten werd veroordeeld en werkelijk inzicht heeft in het ontoelaatbaar karakter van deze feiten, mag worden verwacht dat deze minstens enig begrip voor de bezorgdheid van het bestuur zou kunnen opbrengen, waartoe verzoeker echter niet in staat blijkt. Verzoeker slaagt er trouwens nog steeds niet in om zelfs maar de door hem gepleegde feiten concreet te benoemen en geeft evenmin blijk van enig inzicht in de schade die dergelijke feiten berokkenen aan de slachtoffers.

De Raad kan dus enkel opnieuw vaststellen dat verzoekers houding er niet van getuigt dat hij voldoende inzicht heeft in de bijzondere ernst en het verontrustend karakter van de door hem gepleegde feiten. Verzoeker maakte zich schuldig aan de verkrachting van een 13-jarig meisje binnen de familiale kring op wie hij oppaste en aan meerdere feiten van aanranding van de eerbaarheid in een periode van ongeveer 7 maanden met betrekking tot dit zelfde meisje en haar 11-jarige broertje. Ook moet worden opgemerkt dat uit het arrest van het hof van beroep van Antwerpen blijkt dat een derde aangifte deed van de feiten omdat de ouders dit aanvankelijk niet deden, dat het meisje onder druk werd gezet om te verklaren dat het maar om te spelen was en nog dat deze druk werd bevestigd door de moeder van het meisje die verklaarde schrik te hebben voor zichzelf en de kinderen voor represailles door verzoeker. Waar de partner van verzoeker in een brief aan de Koning van 17 december 2018 stelde dat verzoeker *“6 jaar onterecht in de gevangenis [heeft] gezeten”*, waarvoor het aannemelijk is te stellen dat zij hierbij voortging op verzoekers eigen versie van de feiten, wijst dit er ook niet op dat verzoeker enig schuldbesef- of inzicht heeft. Er liggen geen stukken voor die kunnen aantonen dat dit actueel wel degelijk het geval zou zijn. Er blijkt ook niet dat verzoeker bv. therapie heeft gevolgd. Evenmin liggen stukken voor van bv. de strafuitvoeringsrechtbank of van neutrale instanties die de gezinssituatie voldoende van dichtbij kennen en opvolgen. Rekening houdend met de eerdere druk die verzoeker reeds uitoefende op zijn familieleden, waarbij de moeder van zijn slachtoffer duidelijk aangaf schrik te hebben voor verzoeker, blijkt niet dat hij thans kan volstaan met te stellen dat hij zijn straf heeft uitgezeten en er geen nieuwe feiten blijken.

De Raad merkt trouwens nog op dat verzoeker op geen enkele wijze ingaat op de beoordeling dat ook niet blijkt dat het gezin zich niet elders, zoals in zijn land van herkomst, kan vestigen om aldaar het gezinsleven verder te zetten.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan niet worden vastgesteld dat verweerder verzoekers gezinsleven en het hoger belang van zijn kinderen op disproportionele wijze heeft afgewogen tegenover de vastgestelde redenen van migratiecontrole en de ernstige bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde, zoals vastgesteld in het hem opgelegde inreisverbod voor 10 jaar. Verzoeker toont niet aan dat verweerder niet op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die zijn situatie en deze van kinderen kenmerken, in overweging heeft genomen. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de doorgevoerde afweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn kinderen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een miskennis van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het EHRM, verder niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Het gegeven dat verweerder bij zijn beoordeling inzake het hoger belang van het kind in het kader van een gezins-herenigingsaanvraag rekening houdt met door verzoeker in het verleden gepleegde ernstige feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid van jonge kinderen binnen de familiale kring die onder zijn toezicht stonden, maakt alleszins niet dat zijn rechten van verdediging of het vermoeden van onschuld in het gedrang komen.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS

